06/02/2019

Ο βίος του Οσίου Παρθενίου Επισκόπου Λαμψάκου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ὁ Ὅσιος Παρθένιος καταγόταν ἀπὸ κάποια κωμόπολη τῆς Βιθυνίας καὶ ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (324 – 337 μ.Χ.). Ἦταν υἱὸς τοῦ διακόνου τῆς Ἐκκλησίας Μελιτοπόλεως Χριστοφόρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο διδάχθηκε τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη.

Ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία προέκοπτε στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν εὐσέβεια. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος ἁλίευσε τοὺς Ἀποστόλους, ποὺ ἦταν ψαράδες, τὸν ἔκανε νὰ ἀγαπήσει τὴν ἁλιεία. Καὶ ὅταν ἔριχνε τὰ δίχτυα στὴν Ἀπολλωνιάδα λίμνη ἢ τὰ ἀνέσυρε γεμάτα ψάρια, αἰσθανόταν ὅτι ἐργαζόταν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πλοιάρια τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἢ τοῦ Ἰωάννου.

Τὰ χρήματα ποὺ εἰσέπραττε ἀπὸ τὴν πώληση τῶν ψαριῶν δὲν τὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ τὰ μοίραζε στοῦ πτωχοὺς ἀπὸ ἀγάπη πρὸς αὐτούς. Γι’ αὐτὸ καὶ ὅταν τὸν εὐχαριστοῦσαν ἐκεῖνος ἔλεγε: «Διατὶ μὲ εὐχαριστεῖτε; Δὲν ἔχω καμία τέτοια ἀξίωση. Μήπως εἴμαστε ξένοι; Ἐμεῖς εἴμαστε ἀδελφοί. Τί δὲ ἁπλούστερο καὶ φυσικότερο ἀπὸ τὸ νὰ βοηθᾶ ἀδελφὸς τοὺς ἀδελφούς;».

Γιὰ τὴν ἐνάρετη αὐτοῦ παρουσία ὁ Ἐπίσκοπος Μελιτοπόλεως Φίλιππος (ἡ Φιλητός) τὸν χειροτόνησε Πρεσβύτερο. Ἀργότερα ὁ Ἐπίσκοπος Κυζίκου Ἀχίλλιος (ἢ

Ἀσχόλιος) τὸν χειροτόνησε Ἐπίσκοπο Λαμψάκου.

Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐσέβεια ποὺ ἔκρυβε στὴν ψυχή του ἦταν τόσο πολὺ μεγάλη, ὥστε ὁ Θεὸς τὸν προίκισε μὲ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἐκδιώκει τοὺς δαίμονες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ θεραπεύει κάθε εἴδους ἀσθένεια. Γι’ αὐτὸ προσφεύγουν σὲ αὐτὸν ἰδιαίτερα οἱ πάσχοντες ἀπὸ τὴν ἐπάρατη νόσο τοῦ καρκίνου. Ὁ Ἅγιος ἦταν ὁ πρᾶος, ὁ ὑπομονετικός, ὁ φιλόξενος, ὁ μακρόθυμος, ὁ ἄγγελος τῆς ὁμόνοιας, ὁ ἐνθαρρύνων τοὺς μετανοοῦντες, ὁ πρόθυμος γιὰ τὸ ποίμνιό του.

Ὁ Ὅσιος Παρθένιος κοιμήθηκε μὲ εἰρήνη. Τμῆμα τῆς τιμίας κάρας αὐτοῦ φυλάσσεται στὴν ἱερὰ μονὴ Μακρυμάλλη, τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ’. Ταχὺ προκατάλαβε.
Τῷ μύρῳ τοῦ Πνεύματος, ποιμὴν Λαμψάκου ὀφθείς, τὴν θείαν ἐνέργειαν, παρὰ Θεοῦ δαψιλῶς, θαυμάτων ἐπλούτησας, δαίμονας ἀπελαύνειν, ἀσθενοῦντας ἰᾶσθαι, νόσους ἀποδιώκειν, καὶ πληροῦν τὰς αἰτήσεις, Παρθένιε Ἱεράρχα, τῶν προσιόντων σοι.

Κοντάκιον. Ἦχος γ’. Ἡ Παρθένος σήμερον.
Τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν θείαν χάριν θεόφρον, ἱερὲ Παρθένιε, θαυματουργὲ θεοφόρε, ἅπαντα, πιστῶν τὰ πάθη ἀποκαθαίρων, πνεύματα τῆς πονηρίας Πάτερ ἐλαύνων· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Μεγαλυνάριον.
Τὴν πηγὴν τῆς χάριτος ἐκπιών, πέλαγος θαυμάτων ἀναβλύζεις ὑπερφυῶν, καὶ καταπιαίνεις, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, ῥοαῖς ταῖς ζωηρρύτοις, Πάτερ Παρθένιε.